

Acht jaar geleden verliet Eveline Belderbos (45) het drukke Rotterdam. Samen met haar twee kinderen ging ze in de Ardennen wonen. Met haar Limburgse partner Sjef Wanders (49) richtte ze BLIM.BE makelaars op. Uniek in zijn soort: een Waals vastgoedkantoor van Nederlandse origine.

Beroepshalve komt Eveline bij veel kopers en verkopers over de vloer. Ze weet dus wat er zoal speelt in Franstalig België. De hilarische, grappige, maar soms ook droevige verhalen verwoordt Eveline in deze column.

Wachten op de slappe was

In mijn geheugen kreeg ze een plek naast die van de bekendste Zweedse zeeroversdochter. Een treffend, volwassen evenbeeld van het roodharige meisje dat mij in mijn jeugd aan de buis gekluisterd hield, opende de deur en liet me binnen. Vriendelijke kuiltjes sierden haar sproetige wangen. Kroezige pieken plakten tegen haar bezwete voorhoofd.

“Sorry hoor”, zei ze, terwijl ze de modder van haar rijlaarzen afklopte en met haar onderarm puffend haar hoofd droogde. “Ik moest nog even de paarden berijden en het gazon maaien.”

Ze wees mij een keukenstoel, schonk koffie uit de thermoskan en kwam tegenover me zitten.

“Ik moet verkopen. Mijn man is ernstig ziek. Hij heeft nog maar een paar maanden, zit in een rolstoel en komt hier niet meer. Ik kom hier altijd graag.”

Dat verwonderde me niet. Het huis was niet

komen, voor de ondertekening van de makelaarsovereenkomst?”, vroeg ze.

Een week later reed ik het erf op van een gigantische woonhoeve in het land van Vincent van Gogh. Tussen de ruiters in pak, die af en aan liepen met glanzende paarden, ontwaarde ik de vrouw met de rode vlecht. Ze begroette me hartelijk en nam me mee naar binnen. We namen plaats in tuigleren fauteuils die voor een reusachtige open haard waren opgesteld, naast de rolstoel waarin haar man zat. “Haal eens wat water”, snauwde hij zijn vrouw toe. Ze kwam terug met een fles Spa blauw en schonk hem een glas in. Hij nam een slok en vertrok zijn gezicht.

“Te lauw! Haal maar een andere fles.”

Zonder morren deed ze wat haar werd gevraagd. Hij schoof me het contract toe en bromde: “Hier, ik heb getekend, aan de slag met die verkoop.”

Toen zijn vrouw terugkwam met een tweede

voor haar. Zijn kinderen waren er nog nooit geweest. Ze zou het buitenhuis wel erven en waarschijnlijk nog veel meer.

Haar geduld zou niet meer lang op de proef worden gesteld.

Toen de hoeve uit het vizier was, zette ik mijn auto aan de kant, bladerde in het mapje, las de eigendomsakte door en zag dat zij daar nergens werd vernoemd.

Hij was eigenaar, de kinderen erfgenamen.

Ik was erop voorbereid, maar desondanks verrast toen ik enkele weken later een rouwenvelop uit Brabant ontving. Onder zijn naam en titels stonden de namen van de vier kinderen, die van de aantrouw en die van zijn kleinkinderen. Daaronder stond als laatste regel in een iets kleiner lettertype: ‘en personeel’.

Er zat een briefje bij, gericht aan ons kantoor en ondertekend door de vier erfgenamen: “In het kader van het overlijden van onze vader

‘Ik las de eigendomsakte door en zag dat zij daar nergens in werd vernoemd’

groot, maar wel zeer luxe. De eigenaren moesten stevig in de slappe was zitten. De combinatie van comfort met de ligging en het aantal hectaren bijbehorende grond, had iets heel bijzonders. De prijs die ze ervoor wilden hebben leek me redelijk.

“Mijn man eist 24-uurs zorg, een zware last, zeker omdat de kinderen het laten afweten. Maar goed, ik krijg er wat voor terug zal ik maar zeggen.”

Ik stelde me voor dat het echtpaar gelukkiger tijden had gekend en dat de vrouw uit liefde voor haar echtgenoot haar zorgtaak met passie uitvoerde, maar haar lichaamstaal staafde mijn gedachte niet.

“Kunt u volgende week bij ons thuis in Brabant

fles water en opnieuw zijn glas had gevuld, pakte ze zachtjes, maar dwingend mijn bovenarm en geleidde me de kamer uit. Ik kon haar zieke man nog net bedanken voor de opdracht voor ik alweer buiten op het erf stond. Zijn vrouw overhandigde me een mapje met documenten. “Bel maar als er nieuws is.”

Voor ik in de auto stapte, vatte ze in rap tempo het CV-tje van haar leven samen. Ze woonde al twintig jaar met hem samen, waarvan hij er de laatste vijftien ziek was. Echt gek was ze nooit op hem geweest, maar dat hij stinkend rijk was, vond ze wel een aangenaam gemak. Hij was weduwnaar en zij, dertien jaar jonger dan hem, surrogaatmoeder voor zijn vier kinderen. Toen ze het huisje in de Ardennen te koop had zien staan, kocht hij het direct

hebben wij unaniem besloten de opdracht tot verkoop in te trekken. Het huis in de Ardennen is toebedeeld aan onze jongste broer die er eendaags zijn intrek zal nemen.

Wij verzoeken u ons de sleutels per kerende post te retourneren en danken u voor de genomen moeite.”

Nog altijd als ik in de buurt van dat huis kom, doemt bij mij het beeld op van de vrouw met de rode vlecht. De vrouw aan wie niets was nagelaten.

Twintig jaar werkte ze slaafs voor de weduwnaar en zijn kinderen. Als tegenprestatie genoot ze status, mocht ze zich ‘zijn vrouw’ noemen, zijn paarden berijden en het gras maaien van zijn buitenhuis.